

PATIM LES CONSEQÜÈNCIES DE LA MALA DOTACIÓ ECONÒMICA DE LES COMPETÈNCIES DE 1998, QUE HAVIA ANUNCIAT L'STEI-I

Joan Lladonet

Coordinador de la revista Pissarra

Entrevista a BIEL CALDENTHEY

Biel Caldentey, secretari d'acció sindical i comunicació de l'STEI-i, des del darrer Congrés, mestre i llicenciat en Pedagogia, professor del 1r cicle d'ESO de l'IES Politécnic de Palma, representant de l'STEI-i al Consell Escolar de les Illes Balears, president de la Junta de Personal Docent amb una dilatada experiència sindical per afrontar les difícils negociacions que s'han de tenir necessàriament amb la Conselleria d'Educació.

Quins són els principals reptes i mancances que té el sistema educatiu, constatats durant aquests darrers quatre anys?

Una greu mancança és la mala dotació econòmica i les seves conseqüències que arrossegam des de gener de 1998, que va ser quan es varen dotar les transferències, i que en aquell temps l'STEI-i ja va anunciar que això suposaria un dèficit que perjudicaria la millora de la qualitat del nostre sistema educatiu.

Ha existit un fenomen d'augment poblacional que ha provocat l'augment del nombre d'alumnat escolaritzat i que fa que tinguem les ràtios més elevades de l'Estat i una manca d'infraestructures. No existeixen polítiques actives per la millora de l'ensenyament públic, per part del Govern del Partit Popular. Això duu com a conseqüència que s'acumulin problemes i dificultats a la xarxa pública. I quan es resolen és més gràcies al voluntarisme del professorat, que no per l'ajuda de l'Administració. Aquesta té massa iniciatives que en lloc de resoldre problemes, afegixen tensió en els centres d'ensenyament.

És imprescindible la promulgació d'una Llei d'Educació autonòmica per aprofundir en l'autogovern, per enfortir la identitat i els trets culturals propis i que estableixi un mecanisme de finançament que ens acosti progressivament al 6% del PIB de les Illes Balears.

Reclamam al Govern autonòmic un pla de xoc contra el fracàs escolar. Per això és convenient que sàpiga que no es resoldrà només a partir de mesures educatives, sinó que també calen mesures socials, laborals i econòmiques. Ens manca un pla general d'infraestructures que permeti la reducció substancial de les ràtios i la millora de l'escolarització en general.

Encara que a la revista hi ha un article de Maria Antonia Font, coordinadora de normalització lingüística de l'STEI-i, que parla de manera exhaustiva sobre el tema, ens podries explicar com ha anat la confrontació amb el Govern sobre la normalització lingüística?

Ens hem oposat a la política del Govern autonòmic que ha actuat contra la normalització lingüística, ja que ha anat cercant la confrontació social i no el prestigi de la llengua. Han intentat restar-li presència institucional, tant a la ràdio, suprimint Som Ràdio, com a la televisió, quan no han acceptat pel·lícules en català, doblades al Principat, però també han utilitzat la disminució dels pressuposts, per atacar frontalment la normalització lingüística, o han rebaixat el valor de les titulacions, quan n'han atorgat d'ofici; sense tenir la informació necessària, han inventat la fal·làcia del trilingüisme per disminuir les hores de dedicació al català, etc. L'STEI-i s'ha oposat a tot això, ha aconseguit que la rebaixa del valor de les titulacions passàs del nivell C al nivell B, i ha recorregut als tribunals decrets que van contra lleis establertes, com és el cas del trilingüisme.

Ens podries explicar com han anat les negociacions durant aquests quatre anys en què hi ha hagut dos governs diferents?

Durant aquest període de quatre anys, inicialment les negociacions les manteníem amb el Govern del Pacte de Progrés i varen culminar el 2002 amb l'equiparació retributiva, vàrem signar la continuïtat del pacte d'estabilitat del professorat interí, l'augment de plantilles i altres millores laborals. Va quedar pendent l'analogia retributiva del professorat de privada amb el de pública, que després signàriem el febrer de 2004 amb

el Govern actual. També amb el Pacte de Progrés es varen establir uns complements autonòmics de millores retributives per al professorat universitari.

Amb el Govern actual hem renegociat el pacte d'estabilitat del professorat interí, març de 2004; hem acordat la conciliació de la vida laboral i familiar, desembre de 2005; i finalment el juliol de 2006 hem arribat a un acord que implica un increment lineal de 90 euros per a tot el professorat -des de setembre de 2006 a gener de 2008- i que inclou, entre d'altres coses, la revisió del fons social, un augment de les plantilles d'educació infantil, en el qual s'estableix un + 2 als centres de dues línies, una persona orientadora escolar als centres de primària de tres línies i d'altres millores de les plantilles de Primària i Secundària, la introducció de l'any sabàtic, el reconeixement del primer sexenni i del seu tram del complement autonòmic per al professorat interí... Aquest és un acord que nosaltres qualificaríem de mínims, perquè no esgota les demandes formulades per l'STEI-i, tot i que significa un avanç

La Conselleria d'Educació ha demostrat poca o nul·la voluntat negociadora en la política educativa, així com ha desplegat una política lingüística lesiva per al sistema educatiu, ha afavorit els centres privats elitistes amb mesures com la subvenció d'un milió d'euros i pot culminar amb els concerts de batxillerat. Ha posat entrebancs a la participació a les organitzacions representatives de la Comunitat educativa, com és el cas de l'Observatori per a la Convivència Escolar, on les organitzacions sindicals representatives del professorat, estan infrarepresentades amb un sol lloc per a totes sobre un total de 21 membres, dels quals 17 pertanyen a l'Administració autonòmica. En senyal de protesta, la

Junta de Personal docent, per iniciativa de l'STEI-i, va rebutjar esser-hi present amb aquestes condicions.

Reclamam que els plans de convivència escolar siguin negociats a la mesa sectorial d'Educació i amb els centres educatius afectats, i no imposats des d'organitzacions administratives, com és el cas de l'Observatori.

Fent un balanç general, es pot dir que hi ha hagut un intent de fer retrocedir el prestigi social, tant dels ensenyants com del sistema públic, per part del Govern autonòmic. Tot i així, l'STEI-i ha aconseguit deturar i, a vegades, modificar polítiques desfavorables destinades a l'educació en general. La nostra presència ha suposat un impediment per posar en marxa polítiques educatives retrògrades. Ens hem hagut de moure en un camp defensiu, denunciant fets com l'endarreriment en l'arribada dels recursos per a les despeses ordinàries dels centres, fent que el Conseller d'Educació intervingués per solucionar el tema, o perquè no s'endarrerís tant. En definitiva, aquest Govern no ha tengut problemes per endeutar-se a l'hora de fer carreteres i autopistes, però no ho ha volgut fer per garantir el dret a una educació de qualitat per a tothom i sense discriminacions.

I la política central de l'Estat, com ha repercutit a l'Educació en l'àmbit de les Illes Balears i Pitiüses?

Segueix el desencontre entre les administracions sobre el necessari increment del finançament. S'aprova una llei com la LOE, que consideram que és insuficient per enfortir la xarxa pública de l'educació, i que, a més a més, no va acompanyada d'una llei de finançament que doni garanties per dur a terme les millores necessàries per al sistema educatiu en general.

Actualment, podem dir que existeix un acord a l'ensenyament públic en **l'àmbit central no subscrit per la Confederació d'STEs-I, que tot i haver estat signats dia 20 d'octubre** de 2005 entre el MEC i la resta de sindicats, encara no s'ha traduït en mesures concretes. No s'ha donat una solució favorable al professorat interí per accedir a la funció pública docent, ni s'han millorat les condicions laborals i econòmiques del professorat (hi ha 60 euros que s'han de concretar encara en aquest esmentat "acord"). En definitiva, fum des de Madrid. □